

РЕШЕНИЕ

№ 22399

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Полина Величкова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5662** по описа за **2024** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Л. Р. Ц. срещу решение № 2101 от 06.05.2024г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 9-ти състав, постановено по НАХД № 16564/2023 г., с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане рег. № 513з-1022/20.11.2022 г., издадена от началник 01 група във 02 сектор на отдел „Противодействие на криминалната престъпност“ в Столичната дирекция на вътрешните работи. Ответникът не изразява становище относно допустимостта и основателността на касационната жалба. Прокурорът от Софийска градска прокуратура намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Административен съд София - град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от активно легитимирана страна, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на

фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Последният е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи относно незаконосъобразността на заповедта за задържане, които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК, в редакцията от ДВ бр.77/2018г., сила от 01.01.2019г. Във връзка с доводите на касатора следва да се отбележи, че заповедта, издавана на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР представлява индивидуален административен акт, постановяван в пределите на оперативната самостоятелност на нейния издател. Макар последиците ѝ да се изразяват във фактическо задържане на лице за определен кратък срок, това задържане няма наказателен характер. При преценката относно неговата законосъобразност следва да се прилагат принципите на административното производство, уредени в Глава втора от АПК и в частност, съразмерността – чл.6 АПК. Систематичното тълкуване по правилата на чл.46, ал.1 и ал.2 от Закона за нормативните актове на останалите разпоредби от раздел I на Глава пета от ЗМВР налага извода, че полицейските органи разполагат с правомощия в съответния случай да извършват действия по своя преценка, при оперативна самостоятелност, за целите, посочени в чл.2, ал.1 ЗМВР. Съдебният контрол върху предприетите действия включва преценката по чл.6, ал.2 АПК, а именно, дали задържането на лицето е засегнало негови права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта. Неотнесими в тази връзка са съображенията, колко време е изтекло между получаване на първата информация за възможно участие на лицето в престъпление и задържането на лицето със заповед, издадена на някое от основанията, посочени в чл.72, ал.1 ЗМВР. Такава заповед не е свързана с възможно реализиране на наказателна отговорност, а представлява принудителна административна мярка, която има за цел да премахне възможни пречки за упражняване правомощията на полицейските органи. В случая оспорената заповед съдържа достатъчно изложение на причините, наложили прилагане на мярката. В тази връзка следва да се отбележи и, че необходимостта да се изясни степента на участие на касатора в разследваното престъпление е в достатъчно обоснована с обстоятелството, безпротиворечиво явно от писмените доказателства и свидетелските показания, че извършителите са се оттеглили с автомобил, собственост на касатора; ключовете от същия автомобил са се и намирали у собственика при задържането, видно от представения протокол от 20.11.2022г.

В заключение, релевантните обстоятелства и доводи на страните са обсъдени в пълнота от районния съд; делото е разгледано в съответствие с указанията, дадени в решение № 7420/29.11.2023г. по адм. д. № 9351/2023г. на XVIII касационен състав на Административен съд София град, съобразно изискването на чл.224 АПК. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя в размер на 100 лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Сумата е дължима на СДВР, която е юридическо лице съгласно чл.37, ал.2 ЗМВР.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2101/06.05.2024г. по адм. д. 16564/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9 състав.

ОСЪЖДА Л. Р. Ц., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.